

κατ' ἀρσενικόν γένος· ἡ λέξις κορυφή ἀδιαφόρως
κατ' ἀρσενικόν ἢ θηλυκόν.

Στίχ. 35. Τὸ Ἰππωνος γέγραπται δι' ἐνὸς πī,
ἐν ᾧ ἐν τῇ ἐπαναλήψει τοῦ ὀνόματος στίχ. 86 ὁ-
ρῶς διὰ δύο.

Στίχ. 36. Συνεπληρώσαμεν ἐν ἀρχῇ (Δαμο)-
κρίτου, καθόσον ἐλλείπουσι τέσσαρα γράμματα,
ἀλλὰ δυνατόν νὰ ἦτο καὶ ἄλλο τὸ πρῶτον συνθε-
τικόν.

Στίχ. 42. Τὸ ὄνομα Λύσῃν Ἀνδρία εἶνε κεχα-
ραγμένον καθαρῶς ὡς ἀντεγράφη. Βεβαιότατα ὁ
χαράκτης ἀντὶ τοῦ Λύσων ἔγραψε Λύσῃν.

Στίχ. 72. Ἡ συμπλήρωσις τοῦ ὀνόματος (Σ)ῖ-

μος, εἶνε ἀβεβαία, ἀλλ' ἐὰν ὀρθῶς ἔχη τὸ Φίλω-
ρος), δὲν ἐλλείπει ἐκ τοῦ δευτέρου ὀνόματος ἢ ἐν
μόνον γράμμα.

Στίχ. 74. Τὸ Ἀρχελοιοδώρου ἔχει καθαρῶς
οὕτως. Ἴσως ἤμαρτεν ἐνταῦθα ὁ χαράκτης προσθεῖς
τὸ ρ, ἀντὶ τοῦ Ἀρχελοιοδώρου.

Στίχ. 83. Πρὸ τοῦ λωτέλεος ὅπερ καθαρόν,
υπάρχει χώρος δύο ἐξηλειμμένων γραμμάτων·
ἡμεῖς δὲν ἠδυνήθημεν νὰ εὕρωμεν συμπλήρωσιν
τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ.

Ἐν Ἀθήναις 20 Ἀπριλίου 1887.

Β. ΣΤΑΝΣ

ΕΠΙΓΡΑΦΑΙ ΕΞ ΑΚΡΟΠΟΛΕΩΣ

I

Ἐν ταῖς ἐν Ἀκροπόλει πρὸ τῆς Θόλου γιγνομέ-
ναις ἀνασκαφαῖς ἀνευρέθη νέον τεμάχιον τῆς ἐπι-
γραφῆς, ἧς ἄλλο τεμάχιον ἐδημοσιεύσαμεν ἐν Ἀρχ.
Ἑφημ. 1886 σ. 269 κ. ε.

Τὸ νέον τοῦτο τεμάχιον πεντελικοῦ λίθου καὶ
ὕψ. 0,18, πλατ. 0,28 καὶ πάχ. 0,08 γαλλικοῦ
μέτρου πάντοθεν τεθραυσμένον πλὴν τῆς ἀριστερᾶς
πλευρᾶς, ἣτις φαίνεται ὅτι εἰς ἄλλην προσεκολλᾶτο
πλάκα, ἔχει ὡς ἐξῆς·

1

Ν Ι : Ε Χ Ο

Ξ Κ Ε Ν

5

Λ Ο Ξ

Ρ Ο Μ

10

Ξ Κ Ε Ι

Ε

Θ Ε Ο Φ Ι Λ Ο Ξ Ε Δ Ι Λ

Τ Ρ Α Γ Ω Ι Δ Ω Ν

Ο Ψ Ρ Α Μ Ε Ν Η Ξ Κ Η Φ Ι Ξ Ι

Η Γ Ε Ι

< Λ Η Ξ Ε Δ Ι Δ Α Ξ

< Ρ Ι Τ Η Ξ

Λ Θ Η Ν Ο Δ Ω Ρ Ο Ξ

Ε Π Ι Κ Η Φ Ι Ξ Ο Φ Ω Ν Τ Ο Ξ

Τ Ρ Ο Ω Ν Τ Ι Ξ Ρ Α Ι

συμπληρούμενον ὥδε

1

[τραγῳδῶν]

[. . . Παια]νι(εὺς) ἐχο(ρήγει

[. . . ἐδίδα]σκεν

[κωμῳδῶν]

[.] Κει[ριάδης]

[ἐχορήγ]ε[ι]

Θεόφιλος ἐδι[δάσκειν]

τραγῳδῶν

5 [ὑποκριτῆς Θεττα]λός
[ἐπὶ]
[. παίδων]
[.] κωμ[. . . ἐχορήγει]

10

Τὸ πρῶτον μέρος τῆς δευτέρας στήλης εἶνε ἡ ἀναγραφὴ τῶν ἐπὶ τοῦ ἄρχοντος Ἀριστοφάντος (330 π. χ. Ὀλυμ. 112,3) ἐν τοῖς μεγάλοις Διονυσίοις τελεσθέντων μουσικῶν ἀγώνων, ὡς τοῦτο ἡμῖν δεικνύει τὸ σφζόμενον ὄνομα τοῦ ἄρχοντος Κηφισοφάντος τῆς ἐπομένης ἀναγραφῆς· ὁ ἄρχων οὗτος εἶνε ὁ τῆς Ὀλυμπ. 112,4 (Διόδ. Σικελ. 17, 74). Ἐκ τῆς πρώτης ἀναγραφῆς τῆς δευτέρας στήλης τοῦ ἡμετέρου τεμαχίου κυροῦται ἡ γνώμη τοῦ Meineke (Meineke Histor. crit. comic. graecorum p. 434) κατατάξαντος τὸν Θεόφιλον ἐν τοῖς ποιηταῖς τῆς μέσης κωμωδίας τοῦ Φαβρικίου (Bibl. Gr. II p. 500) θεωροῦντος αὐτὸν ὡς ποιητὴν τῆς παλαιᾶς κωμωδίας.

Ὁ χορηγὸς Θηραμένης εἶνε ὁ τῷ 320 π. Χ. Ὀλυμπ. 115,1) ὡς γραμματεὺς ἀναφερόμενος ἐν ἐπιγραφῇ ὑπὸ τοῦ ἡμετέρου Κουμανούδη ἐν Ἀθηναίου τόμ. VI σ. 158 δημοσιευθείσῃ (ἴδ. καὶ Dittenberger Sylloge κτλ. ἀριθ. 337). Ἀγνοοῦμεν ἂν ὀφείλωμεν νὰ ταυτίσωμεν αὐτὸν τῷ ὁμωνύμῳ ἐχθρῷ τοῦ Δημοσθένους, καθ' οὗ γέγραπται ἡ τετάρτη αὐτοῦ ἐπιστολὴ ἢ ἐπιγραφομένη «περὶ τῆς Θηραμένους βλασφημίας».

Τὸ κεκολωμένον ὄνομα τοῦ τραγικοῦ ποιητοῦ εἶνε ἀτυχῶς ἀδύνατον μετὰ θετικότητος νὰ συμπληρώσωμεν. Ὡς ὁ Köhler (Mittheilungen d. deutsch. Arch. Instit. 1878 p. 116) ἀμφιβάλλει ἂν ἐν στ. 23 τῆς αὐτόθι ἐν σ. 113 δημοσιευομένης ἐπιγραφῆς τὸ σφζόμενον ΟΚΛΗΞ ὀφείλῃ νὰ συμπληρῶσιν εἰς Τιμοκλῆς ἢ Φιλοκλῆς¹, οὕτω καὶ ἡμεῖς ἐνταῦθα, διότι τὸ πρὸ τῆς καταλήξεως ΚΛΗΞ κεκονὸν συμπληροῦσιν ἀκριβῶς τὰ ὀνόματα ἀμφοτέρων τῶν κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην τραγικῶν τοῦ Τιμοκλέους καὶ Φιλοκλέους τοῦ νεωτέρου. Καὶ ἐν τῇ περὶ ἧς ὁ λόγος ἐπιγραφῇ, ἣν πρῶτος ὁ ἡμέτερος

¹ Ὁ Dittenberger Sylloge ἀριθ. 407 σημ. 14 προτιμᾷ τὸ Φιλοκλῆς.

[Θη]ραμένης Κηφισι(εὺς)
ἐχορήγει
[. κ]λῆς ἐδίδασ(κεν)
[ὑποκ]ριτῆς
Ἀθηνόδωρος
Ἐπὶ Κηφισοφάντος
[Ἰπ]π[οθ]ωντὶς παίδων

Κουμανούδης ἐν Ἀθηναίου τόμ. VI σ. 476 ἐξέδωκεν καὶ ἦτις ἀνάγεται εἰς τοὺς μουσικοὺς ἀγῶνας τοὺς γενομένους τῇ 109,3-110,1 Ὀλυμ., ἡ κατάληξις ΟΚΛΗΞ εἶνε ἡ τοῦ ὀνόματος τοῦ νικήσαντος τραγικοῦ ποιητοῦ.

Ὁ τραγικὸς ὑποκριτῆς Ἀθηνόδωρος εἶνε λίαν γνωστὸς. Παρὰ Πλουτάρχῳ ἐν βίῳ Ἀλεξάνδρου 29 (ἴδ. καὶ Ἀθῆν. 12,538) ἀγωνίζεται οὗτος ἐν τῷ στρατοπέδῳ τοῦ Ἀλεξάνδρου καὶ νικᾷ τὸν ἀντίπαλόν του Θετταλόν. Οἱ δύο οὗτοι εὗρηνται ἀνταγωνιζόμενοι καὶ ἐν τῇ προμνημονευθείσῃ ἐπιγραφῇ (Ἀθῆν. τόμ. VI σ. 476 κ. ἐ.) Διὰ τοῦτο καὶ ἡμεῖς οὐδόλως ἐδιστάσαμεν τὸ ἐν τῇ πρώτῃ στήλῃ τῆς ἡμετέρας ἐπιγραφῆς ΛΟΞ εἰς Θετταλὸς νὰ συμπληρώσωμεν.

Τὸ ἡμέτερον τεμάχιον εἶνε συνέχεια τοῦ ἐν C. I. A II 971, e τεμαχίου, δὲν προσαρμόζεται ὁμοῦς αὐτῷ. Ἐν τῷ τεμαχίῳ e ἀπαντῶσιν ὁ ἄρχων Ἀριστοφάνης τῆς Ὀλυμπ. 112,2 καὶ ὁ ὑποκριτῆς Ἀθηνόδωρος, ὡς συμπληροῖ ὁ Köhler τὸ σφζόμενον ΡΟΞ. Ἀτυχῶς τὸ τεμάχιον e εἶνε λίαν ἐφθαρμένον, ὥστε ἀδύνατος εἶνε ἡ ἐξ αὐτοῦ συμπλήρωσις τῶν τοῦ ἡμετέρου τεμαχίου ἀναγραφῶν.

Τὸ ἡμέτερον τεμάχιον διαφέρει τῶν πρὸ αὐτοῦ εὑρεθέντων, καθ' ὅτι τὸ ἐχορήγει δις (στηλ. 6'. στ. 2 καὶ 6) εὗρηται ἐν ἰδίᾳ γραμμῇ καὶ τὰ 8 αὐτοῦ γράμματα κατέχουσι θέσιν 9 γραμμῶν τῶν ἄλλων στίχων. Ἐπίσης ἐν ἰδίᾳ γραμμῇ καὶ κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ τὸ ἐχορήγει εἶνε γεγραμμένη καὶ ἡ λέξις ὑποκριτῆς, ἐν ᾗ μέχρι τοῦδε ἐγράφετο συγκεκομμένη καὶ ἐν τῇ αὐτῇ γραμμῇ καὶ τὸ ὄνομα τοῦ ὑποκριτοῦ.

II

Ἐκεῖ που παρὰ τὴν Θόλον εὑρέθη καὶ τότε τὸ τεμάχιον λίθου πεντελικοῦ ὕψ. 0,26 πλάτ. 0,28 καὶ πᾶχ. 0,08 τεθραυσμένον τὴν ἄνω καὶ τὴν ἀριστεράν πλευράν καὶ ἔχον ὡς ἐξῆς

Ε Ρ Ι
 Ι Α Ξ Τ Α Θ Μ Ι
 Α Π Ο Γ Υ Λ Μ Α Χ Ε Ρ
 Δ Τ Τ Τ Π Ρ Ο Ξ Ο Π Ο Ν Ο Ρ Μ Ο Ξ
 5 Ε Ι Ο Ν Χ Ε Ρ Α Κ Ρ Α Α Ρ Ι Ξ Τ Ε Ρ Α Ξ Ι
 Η Η Ι Δ Δ Δ Γ Τ Τ Ε Ρ Ι Ξ Τ Α Τ Α Ι Τ Ο Ι Ν Ν Ι Κ Α Ι Ν Τ
 Ε Ο Τ Ι Μ Ο Ξ Χ Ο Λ Α Ρ Λ Ε Υ Ξ Ε Κ Ο Π Α Ξ Π Ι Θ Ε Υ Ξ Α Ν Τ Ι
 Ο Ξ Δ Ι Ο Λ Ε Ι Τ Ο Ν Ο Ξ Α Χ Α Ρ Ν Ε Υ Ξ Λ Ρ Α Μ Μ Α Τ Ε Υ Ξ
 Ι Δ Ε Ξ Ε Π Ο Ε Ξ Ε Ν Ξ Τ Α Θ Μ Ο Ν Α Λ Ε Ι Κ Α Θ Ε Κ Α Ξ Τ Ο Ν
 10 Ρ Ι Ξ Τ Ε Ρ Α Α Μ Φ Ι Δ Ε Α Χ Ρ Υ Ξ Ι Δ Ι Α Μ Ι Κ Ρ Α Ε Ι Κ Ο Ξ Ι
 Ρ Ο Ν Α Δ Υ Ο Π Ο Δ Ε Δ Υ Ο Χ Π Η Η Η Η Δ Δ Δ Γ Τ Τ Χ Ε Ρ Δ
 Ρ Ο Τ Ε Ρ Ι Ο Ν Χ Ρ Υ Ξ Ι Ο Ν Η Ο Π Ι Ξ Θ Ι Ο Ν Ξ Κ Ε Λ Ε Δ Υ
 Ν Ι Μ Ο Δ Ε Μ Ο Ξ Ε Π Ο Ε Ξ Ε Ν Ξ Τ Α Θ Μ Ο Ν Α Λ Ε Ι Κ Α
 Α Ξ Τ Ε Ρ Ε Χ Ε Ρ Α Ρ Ι Ξ Τ Ε Ρ Α Α Μ Φ Ι Δ Ε Α Π Ο Ξ Α
 15 Χ Ξ Ι Α Α Μ Φ Ι Δ Ε Α Α Κ Ρ Ο Τ Ε Ρ Ι Ο Ν Χ Χ Χ Π Τ Τ
 Ε Λ Ε Δ Υ Ο Χ Χ Π Η Η Η Η Π Τ Τ Κ Ε Φ Α Λ Α Ι Ο Ν Τ Α

[ἀκρωτή]ρι[ον]
 [ἐπόεσεν] σταθ[μὸν] ἄγει καθ' ἕκαστον
 Α Π Ο Γ Υ Λ Μ Α Χ Ε Ρ
 Δ Τ Τ Τ Π ρόσωπον, ὄρμος, ὑ[ποδε]
 5 [ρις,] ἀκρωτήριον, χεῖρ ἄκρα ἀριστερά, σ[κέλ]
 [λει δύο,] Η Η Η Η Δ Δ Δ Γ Τ Τ ἐπιστάται τοῖν Νίκαιν τ
 [Κλ]εότιμος Χολαργεύς, Σκόπας Πιθεύς, Ἀντι
 [σθένης(;)]ος Διογείτονος Ἀχαρνέως γραμματεὺς
 10 [.] ἰδῆς ἐπόεσεν σταθμὸν ἄγει καθ' ἕκαστον
 [χεῖρ ἄκρα ἀ]ριστερά, ἀμφιδέα, χρυσίδια μικρὰ εἴκοσι
 πε]ρόνα δύο, πόδε δύο: Χ Π Η Η Η Η Δ Δ Δ Γ Τ Τ χεῖρ δ
 [ἐξιά,
 ἀκρ]ωτήριον χρυσοῦν ὀπίσθιον. σκέλει δύο
 [ο,
 ν[Τ]ιμόδημος ἐπόεσεν σταθμὸν ἄγει κα
 [θ' ἕκαστον
] ἀστέρε, χεῖρ ἀριστερά, ἀμφιδέα, πούς ἀ
 15 [ριστερός,
 δε]ξιά, ἀμφιδέα, ἀκρωτήριον: Χ Χ Χ Π Τ Τ
 [σκέ]λει δύο: Χ Χ Π Η Η Η Η Π Τ Τ κεφάλαιον τὰ
 [πάντα

Οἱ ἐν τῷ τεμαχίῳ τούτῳ μνημονεύμενοι ἐπι-
 στάται δὲν εἶνε ἀρχή τις ὠρισμένη, ὡς π. χ. οἱ
 ἐπιστάται τοῦ ναοῦ τῆς Βραυρωνίας Ἀρτέμιδος
 (C. I. A. II, 751 κ. ἐ.), ἀλλ' ἐξελέγησαν ἐπίτηδες
 ἵνα παραλάβωσι παρὰ τῶν κατασκευασάντων τεχνι-
 τῶν τὰς δύο Νίκας καὶ τινὰ ἄλλα, ἀγάλματα ἴσως.
 Τοιοῦτοι ἐπιστάται τρεῖς τὸν ἀριθμόν, ὡς καὶ παρ'
 ἡμῶν, ἐξεπίτηδες πρὸς ἕνα μόνον ὠρισμένον σκοπὸν
 αἰρεθέντες ἀναφέρονται καὶ ἐν Ἀρχ. Ἐφημ. 1860
 ἀρ. 4108 στ. 84-87 (χειροτονῆσαι δὲ τὸν δῆμον

ἤδη τρεῖς ἄνδρας ἐξ Ἀθηναίων οἵτινες ἐπιμελήσον-
 ται τῆς τε ποιήσεως τῆς εἰκόνης καὶ τῆς ἀναθέσεως)
 καὶ ἐν C. I. A. I, 322 (πρὸς καὶ C. I. A. II, 403
 καὶ 404). Εἶπομεν ὅτι οἱ ἐπιστάται εἶνε τρεῖς, διότι
 ὁ [. . . .]ος Διογείτονος Ἀχαρνέως εἶνε ὁ γραμ-
 ματεὺς αὐτῶν ὡς ἡ μετὰ τὸ γραμματεὺς κειμένη
 γραμμὴ ἐμφαίνει· ὀρθότερον βεβαίως θὰ ᾔτο ἢ λέ-
 ξις γραμματεὺς νὰ προηγέτο τοῦ κυρίου ὀνόματος,
 ἀφ' οὗ καὶ τὸ ἐπιστάται προηγείται τῶν τριῶν ἄλλων
 κυρίων ὀνομάτων (πρὸς καὶ C. I. A. I, 322). Τῶν

τριῶν ἐπιστατῶν ὁ Σκόπας εἶνε πιθανῶς ὁ ἐν C. I. A. I, 40 (Ὁλυμ. 88,1) ἀναφερόμενος.

Ὁ γραμματεὺς [. . .]ος Διογείτορος Ἀχαρνέως εἶνε ἴσως πατὴρ Διογείτορος τοῦ Ἀχαρνέως τοῦ ἐπὶ Εὐθυκλέους ἄρχοντος (Ὁλυμ. 95,3) ταμίου τῶν ἱερῶν χρημάτων (C. I. A. II, 652 καὶ 653).

Οἱ ἀναφερόμενοι δύο τεχνῖται εἶνε μᾶλλον χρυσοῦργοι ἢ ἀγαλματοποιοί, ὥς ὁ ἐν C. I. A. I, 176 Ἀθηνοκλῆς Δημοφώντος Εὐρυρίδης (πρβλ. καὶ Boeckh: Staats hh. d. Ath. II, p. 228-231).

Αἱ δύο Νίκαι εἶνε βεβαίως ἐκ τῶν χρυσῶν Νικῶν τοῦ Παρθενῶνος (C. I. A. I, 32, Ἀρποκρατίων ἐν λ. ταμίας, Σχολ. Ἀριστοφ. Βατράχ. 720).

Ὀλίγιστα καὶ μόνον τὰ βέβαια συνεπληρώσαμεν, διότι ἀδύνατον εἶνε καθ' ἡμᾶς νὰ ὀρισθῇ ὁ ἀριθμὸς τῶν γραμμάτων ἐκάστου στίχου. Ἐὰν τὸν στ. 16 ἠθέλομεν νὰ συμπληρώσωμεν κατὰ τὸν στ. 24 τοῦ C. I. A. II, 652 ὡς ἐξῆς ἀκρωτήριον χρυσοῦν ὀπί-

σθιον σκέλει δύο κτλ. τότε ἕκαστος στίχος θὰ συνέκειτο ἐκ 55 γραμμάτων.

Τὰ γράμματα εἶνε τῆς πρὸ Εὐκλείδου ἐποχῆς καὶ μετὰ τὸ 436 π. Χ. ὡς τὸ τετράγραμμον ξ δηλοῖ. Τὸ ἐν στ. 12 χρυσοῦν ἀντὶ χρυσοῦν εὑρηται καὶ ἐν C. I. A. II, 652. Πλημμελήματα πνευματισμοῦ, οἷον ἐν τῇ λέξει ὄρμος (στ. 4) καὶ ὀπίσθιον (στ. 12) εὑρηται καὶ ἐν C. I. A. I, 324. Τὰ ἐν τῇ ἡμετέρᾳ ἐπιγραφῇ ἀντικείμενα εὑρηται πάντα ἐν C. I. A. II, 652, πλὴν τοῦ ἐν στ. 4 πρόσωπον, ὅπερ ὁμῶς εὑρηται ἐν C. I. A. I, 170,8. πρόσωπον ὑπάργυρον κατάχρυσον, καὶ τοῦ ἐν στ. 14 ἀστέρε.

III

Ἐνθα καὶ τὰ ἀνωτέρω δύο εὑρέθη καὶ τὸ ἐξῆς τεμάχιον λίθου πεντελικοῦ πάντοθεν τεθραυσμένου πλὴν τῆς ἀριστερᾶς πλευρᾶς καὶ ὕψ. 0,19, πλάτ. 0,30, πᾶχ. 0,09 ἔχον ὧδε:

Ν Ξ Γ Μ
 Τ Ο Υ Δ Υ Ν // Ι Λ Ι
 Η Ξ Ι Μ Ο Υ Ξ Ε Α Υ Ι
 Ι Τ Ι Μ Η Θ Η Ξ Ο Ν Τ Α Ι Υ Π Ο
 5 Ι Δ Ε Δ Ο Χ Θ Α Ι Τ Ε Ι Β Ο Υ Λ Ε Ι . Ο Υ Ξ
 Α Χ Ω Ξ Ι Ν // Ρ Ο Ε Δ Ρ Ε Υ Ε Ι Ν Ε Ι Ξ Τ Η Ν Γ Ρ Ω
 Ϊ Χ Ρ Η Μ Α Τ Ι Ξ Α Ι Π Ε Ρ Ι Τ Ο Υ Τ Ω Ν Γ Ν Ω Μ Η Ν
 Θ Α Ι Τ Η Ξ Β Ο Υ Λ Η Ξ Ε Ι Ξ Τ Ο Ν Δ Η Μ Ο Ν Ο Τ Ι Δ Ο
 Γ Λ Ε Ι Ε Γ Α Ι Ν Ε Ξ Α Ι Μ Ε Ν Π Υ Θ Ω Ν Α Δ Η Μ Ε Ο Υ
 10 Α Ι Ξ Τ Ε Φ Α Ν Ω Ξ Α Ι Α Υ Τ Ο Ν Χ Ρ Υ Ξ Ω Ι Ξ Τ Ε Φ Α
 Ν Ο Μ Ο Ν Ε Υ Ν Ο Ι Α Ξ Ε Ν Ε Κ Α Κ Α Ι Φ Ι Λ Ο Τ Ι
 Ύ Λ Η Ν Κ Α Ι Τ Ο Ν Δ Η Μ Ο Ν Ε Ι Ν Α Ι
 Ύ Ξ Ε Γ Γ Ο Ν Ο Υ Ξ Α Υ Τ Ο Υ Κ
 Λ Η Ξ Κ Α Ι Δ Η Μ Ο Υ Κ Α Ι
 15 Γ Ρ Α Ψ Α Ι Δ Ε Τ Ο Δ Ε
 Η Μ Ο Υ Ε Ν Ξ Τ Η
 Γ Ι Ε Ι Ξ Δ Φ
 Γ Ι

συμπληρούμενον ὡς ἐξῆς:

νσυμ.

[αὐ]τοῦ δύν[αμιν. Ὅπως οὖν καὶ οἱ ἄλλοι παρέχεν]
 [χρ]ησίμους ἐαυ[τοὺς φιλοτιμῶνται(;) εἰδότες ὅ]
 [τι] τιμηθήσονται ὑπὸ [τῶν Ἀθηναίων ἀγαθῇ τύχῃ]

- 5 [η] δεδόχθαι τῇ βουλῇ [τ]οῦ[ς] προέδρους οἱ ἄν λ]
 άχωσιν [π]ροεδρεύειν εἰς τὴν πρῶ[την ἐκκλησίαν]
 [ν] χρηματίσαι περὶ τούτων, γνώμην [δὲ] συμβάλλει
 [σ]θαι τῆς βουλῆς εἰς τὸν δῆμον ὅτι δο[κεῖ] τῇ βο]
 [υ]λῇ ἐπαινεῖσαι μὲν Πύθωνα Δημέου [. κ]
 10 αἱ στεφανῶσαι αὐτὸν χρυσῷ στεφάνῳ [κατὰ τὸ]
 [ν] νόμον εὐνοίας ἕνεκα καὶ φιλοτι[μίας] τῆς πρὸ]
 [ς] τὴν βου]λὴν καὶ τὸν δῆμον· εἶναι [δὲ] αὐτὸν Ἀθην]
 [αῖον καὶ τοῦ]ς ἐγγόνους αὐτοῦ κ[αὶ] εἶναι αὐτῷ]
 [γράφασθαι] φυ]λῆς καὶ δήμου καὶ [φρατρίας] ἧς ἄν]
 15 [βούληται] ἀνα]γράψαι δὲ τόδε [τὸ ψήφισμα τὸν γρ]
 [αμματέα] τοῦ δ]ήμου ἐν στή[λῃ] λιθίνῃ καὶ στή[λ]
 [αἱ ἐν ἀκροπόλει]· εἰς δ[ὲ] τὴν ἀναγραφὴν τῆς στήλ]
 [ης μερίσαι] τοὺς ἐ]πὶ [τῇ διοικήσει ΔΔ (;) δραχμάς]

Τὸ τεμάχιον τοῦτο εἶνε προβούλευμα, δι' οὗ προ-
 τείνεται νὰ ἐπαινεθῇ μὲν καὶ στεφανωθῇ Πύθων ὁ
 Δημέου, νὰ ἀπονεμηθῇ δὲ αὐτῷ καὶ τοῖς ἐγγόνους
 αὐτοῦ τὸ δικαίωμα τοῦ πολίτου Ἀθηναίου. Ὁ Πύ-
 θων οὗτος, οὗ τὸ ἐθνικὸν δὲν δυνάμεθα νὰ συμπλη-
 ρώσωμεν (τὸ Πλαταιέα πληροῖ ἀκριβῶς τὸν κενὸν
 χῶρον), εἶνε ἡμῖν ἄλλοθεν ἄγνωστος. Ἡ ἐπιγραφὴ

αὕτη ἀνακτέα περὶ τὸ τέλος τοῦ 4 αἰῶνος ἢ τὰς
 ἀρχὰς τοῦ 3 ὡς δηλοῦσι αἱ λέξεις τοὺς ἐπὶ τῇ διοι-
 κήσει (ἴδ. Reinach: *Traité d'épigraphie grecque*
 p. 315).

Ἐν Ἀθήναις, κατὰ Μάτιον τοῦ 1887.

ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΑΓΑΛΜΑΤΙΟΝ ΑΘΗΝΑΣ ΕΞ ΑΚΡΟΠΟΛΕΩΣ

(Πίναξ 4).

Τὸ ἐν τῷ πίνακι 4 δημοσιευόμενον χαλκοῦν εἰ-
 δώλιον τῆς Ἀθηνᾶς εἶνε ἐν τῶν τελευταίων εὐρη-
 μάτων τῶν ἐν Ἀκροπόλει ἀνασκαφῶν. Ἀνευρέθη
 κατὰ τὸ βόρειον τεῖχος ἀκριβῶς ἔναντι τῆς βορείου
 τοῦ Ἐρεχθείου εἰσόδου εἰς βάθος 2 1/2 μέτρων ὑπὸ
 σπόνδυλον κίονος ἐντετειγισμένον. Πλησίον τούτου
 ἀνευρέθη καὶ ἀρχαῖκόν ἄγαλμα λίθινον γυναικός,
 ὁμοιον, ὡς πρὸς τὸν τύπον, τοῖς πέρυσιν ἀνευρε-
 θεῖσι. Τὸ ἀγαλμάτιον τοῦτο, ὅπερ, μὴ ἀφορωντες
 εἰς τὸ ὀλοτελές τῆς μορφῆς, προσφορώτερον θὰ
 ἀπεκαλοῦμεν «διπλοῦν ἀνάγλυφον», ἀποτελεῖται
 ἐκ δύο λεπτῶν χαλκίνων πλακῶν, ὧν ἐκάστη, ἰδίᾳ
 εἰργασμένη οὖσα καὶ σφυρήλατος, εἰκονίζει οἰονεῖ
 ἐν ἀναγλύφῳ, τὴν ἐν καταγραφῇ τῆς Ἀθηνᾶς μορ-
 φήν. Αἱ δύο ἀναγεγλυμμένοι πλάκες αὗται, κεκολλη-
 μέναι οὔσαι καὶ διὰ λεπτῶν ἥλων ἐνιαχοῦ συν-

δεδεμέναι, συναποτελοῦσιν ὀλοτελές εἶδωλον, αὐ-
 τὴν τὴν Ἀθηνᾶν ὀλόκληρον καὶ ὁρατὴν ἐκατέρω-
 θεν αὐτοτελῶς. Ἡ κατασκευὴ τοῦ ἀγαλματίου
 τούτου εἶνε, ὅσον ἡμῖν γνωστόν, πρωτοφανής· εἶνε
 ὁμῶς διδασκτικὴ διὰ τὸν τρόπον καθ' ὃν ἡ τοῦ σώ-
 ματος παράστασις βαθμηδὸν ἀπετελέσθη μονομε-
 ρῶς καὶ αὐτοτελῶς. Ἡ καταγραφὴν ἐν ἀναγλύφῳ
 ἀπεικόνισις τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, ἡ πρόχειρον
 καὶ κοινὸν πρότυπον ἔχουσα τὴν ἐπὶ ἀγγείων γρα-
 πτὴν παράστασιν τῆς ἀνθρωπίνης μορφῆς, ὥφειλε
 πρωϊαίτερον ν' ἀναπτυχθῇ καὶ τελειότερον νὰ ἐξα-
 σκηθῇ ἢ ἡ κυρίως ἀγαλματοποιΐα. Ἡ σύγκρισις
 τοῦ ἀναγεγλυμμένου, οὕτως εἰπεῖν, εἰδωλίου τού-
 του τῆς Ἀθηνᾶς πρὸς ἕτερα τῆς Ἀκροπόλεως
 χαλκᾶ ἀγαλμάτια τῆς αὐτῆς χρονικῆς περιόδου,
 ἀλλὰ κατὰ τὸν συνήθη τρόπον πεποιημένα, φανε-